

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2223	Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωσιν (Μάρκ. 8,34 – 9,1) 15 Σεπτεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ὁ μεγαλύτερος θησαυρὸς

«Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» (Μάρκ. 8,36-37)

Μεγάλα καὶ συγκλονιστικὰ εἶνε, ἀγαπητοί μου, τὰ λόγια τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. **Ὅποιος τ' ἀκούσῃ καὶ τὰ ἐφαρμόσῃ, αὐτὸς σώζεται.** Εἶνε συμβουλὲς κάποιου ὁ ὁποῖος μᾶς ἔχει ἀγαπήσει περισσότερο ἀπὸ τὸν πατέρα μας, συμβουλὲς ἀπὸ ἓνα στόμα ποῦ εἶπε πάντοτε τὴν ἀλήθεια καὶ ποτέ δὲν ἐξαπάτησε κανένα. Εἶνε **λόγια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**, γιὰ τὸν ὁποῖον οἱ προφῆτες εἶχαν προαναγγεῖλει, καὶ οἱ ἀπόστολοι ποῦ τὸν ἐζησαν τὸ ἐπιβεβαίωσαν, ὅτι δὲν «εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» (Ἠσ. 53,9 = Α' Πέτρ. 2,22) **δὲν εἶπε ποτέ ψέμα, δὲν μίλησε ποτέ ἀπατηλά.**

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε ὅταν πλησίαζε τὸ τέλος τῆς ἐπιγείου ἀποστολῆς του καὶ **εἶνε ἰδιαιτέρως βαρυσήμαντα.**

Ἄς τὸν ἀκούσουμε λοιπόν.

***

Λέει τὸ Εὐαγγέλιο, ἀδελφοί μου, ὅτι **ὁ Χριστὸς κάλεσε ὅλο τὸ λαὸ καὶ τοὺς μαθητὰς του** καὶ τοὺς εἶπε: **«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι»**· ὁποῖος θέλει νὰ γίνῃ ἀκόλουθός μου, τὸν καλῶ νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν ἑαυτό του, νὰ σηκώσῃ τὸ σταυρό του καὶ νὰ μὲ ἀκολουθῇ (Μάρκ. 8,34).

Πολλοὶ ἔχουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ Κύριος κήρυξε μόνο τὴν εἰρήνη καὶ τὸ «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Ἰω. 13,34· 15,12,17). Ναί, ἀλλ' ὄχι μόνο αὐτά. Μὲ τὸ ὅλο κήρυγμά του ὁ Κύριος ἔκανε φανερό ὅτι ἄρχισε μία πνευματικὴ μάχη, ὅτι **κήρυξε ἓναν ἀόρατο πόλεμο.** Πόλεμο ἐναντίον τῶν τριῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν μας· τοῦ πονηροῦ διαβόλου, τοῦ ἀμαρτωλοῦ κόσμου καὶ τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου ποῦ φέρουμε μέσα μας.

Τώρα λοιπὸν **κάνει ἐπιστράτευσι** καὶ καλεῖ μαχητὰς. Θέλει νὰ κἀνῃ ἐπιλογή τῶν στρατιωτῶν του· ἀλλὰ δὲν θέλει στρατιῶτες ἀναγκαστικούς, **θέλει ἐθελοντὰς,** γι' αὐτὸ λέει:

«Ὅποιος θέλει...». Δὲν βιάζει κανένα ὁ Κύριος. Ὁ καθένας εἶνε ἐλεύθερος ν' ἀκολουθήσῃ ἢ νὰ ἀρνηθῇ τὸ προσκλητήριό του.

Ὅσοι ὅμως θελήσουν ν' ἀκολουθήσουν τὸ Χριστό, πρέπει νὰ γνωρίζουν καὶ νὰ ἀποδέχωνται τὶς ὑποχρεώσεις ποῦ ἀναλαμβάνουν, νὰ ξέρουν –ἄς ποῦμε μὲ σημερινὴ γλῶσσα– τὸν **κανονισμό** τοῦ στρατεύματός του. **Τί ζητάει λοιπὸν ἀπὸ μᾶς ὁ Κύριος** γιὰ νὰ εἴμαστε πραγματικὰ ἀκόλουθοί του; **Τρία** πράγματα ἀκούσαμε στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο.

✓ Πρῶτον, **«ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν»,** ν' ἀπαρνηθοῦμε τὸν ἑαυτό μας. Τί σημαίνει τὸ ν' ἀρνηθῇ κανεὶς τὸν ἑαυτό του; **ποιὸς εἶνε ὁ ἑαυτός μας** ποῦ πρέπει νὰ τὸν ἀποστραφοῦμε, νὰ τὸν μισήσουμε καὶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψουμε; Μήπως εἶνε τὸ σῶμα μας; Ὁχι· διότι τὸ σῶμα εἶνε δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶνε κάτι κακό. Γιὰ νὰ καταλάβουμε τί ἐννοεῖ ἐδῶ ὁ Κύριος, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε τώρα ὅπως τὸν ἔπλασε στὴν ἀρχὴ ὁ Θεός· δὲν εἶνε τώρα δίκαιος, εὐθύς, ἐν-ἄρετος. Ἡ ἀμαρτία τὸν διέστρεψε καὶ τὸν ἐμόλυνε· διαμόρφωσε μέσα του ἓναν ἄλλον ἄνθρωπο, διεφθαρμένο, ποῦ ῥέπει πρὸς τὸ κακὸ καὶ τὴν καταστροφή του. Τὸ αἰσθανόμαστε καὶ οἱ ἴδιοι· ὑπάρχει μέσα μας καὶ κάποιος κακὸς σύμβουλος ποῦ μᾶς σπρώχνει ἀλλοῦ. Καὶ τί συμβουλεύει· νὰ δείχνουμε κακία, νὰ θυμώνουμε, νὰ λέμε ψέματα, νὰ συκοφαντοῦμε, νὰ βλαστημοῦμε, νὰ ἀδικοῦμε, νὰ κλέβουμε, νὰ πιανώμαστε στὰ χέρια σὰν τ' ἀγρίμια, ἀκόμη καὶ νὰ σκοτωνώμαστε.

Αὐτὸν λοιπὸν τὸν κακὸ ἑαυτό μας, τὸν **παλαιὸν ἄνθρωπον**» (Ῥωμ. 6,6. Ἐφ. 4,22. Κολ. 3,9), αὐτὸν **τὸν παλιάνθρωπο,** πρέπει ν' ἀπαρνηθοῦμε· νὰ μὴ τὸν λυπηθοῦμε, ἀλλὰ νὰ τὸν διώξουμε ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ψυχῆς μας. Γιατί ἂν αὐτὸς μείνῃ, ἐμεῖς θὰ καταστραφοῦμε.

✓ Δεύτερον, «**ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ**». Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ νὰ σηκώσουμε τὸ σταυρὸ μας; Σταυρὸς εἶνε τὸ ξύλο ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἀπέθανε ἀτιμωτικά ὁ Κύριος. Ὅπως λοιπὸν ὁ Χριστὸς ὑπέμεινε τὸν σταυρὸ του, βάδισε δηλαδὴ ἀποφασιστικά πρὸς τὸν θάνατο, ἔτσι καὶ ὁ Χριστιανὸς ἔχει τὸ δικό του σταυρὸ· πρέπει δηλαδὴ νὰ εἶνε ἔτοιμος νὰ ὑποστῇ κάθε θυσία, μέχρι θανάτου, γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ τὸ ἅγιο θέλημά του. Ὁ στρατιώτης ὑποφέρει καὶ ταλαιπωρεῖται γιὰ τὴν ἐπίγεια πατρίδα, κ' ἐμεῖς νὰ εἴμαστε ἀποφασισμένοι καὶ τὸ αἷμα μας ἀκόμη νὰ δώσουμε γιὰ τὴν οὐράνια πατρίδα.

✓ Καὶ τρίτον, «**ἀκολουθεῖτω μοι**». Νὰ τὸν ἀκολουθοῦμε, νὰ ὑποτασσώμεθα σ' αὐτόν, νὰ τηροῦμε ὅλες τὶς ἐντολές του, νὰ τὸν μιμούμεθα. Ὅπου ὁ Χριστὸς, ἐκεῖ κ' ἐμεῖς. Ὅπως τὰ πουλάκια στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς τῆς κλώσσας τρέχουν κοντὰ της, ἔτσι κ' ἐμεῖς σὲ κάθε κλήσι τοῦ Χριστοῦ νὰ τρέχουμε πατώντας ἐπάνω στὰ ἴχνη του. Εἶνε «*ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας*» (Ἐβρ. 2,10), ὁ Σωτῆρας μας, ὁ Θεὸς μας· νὰ τὸν ἀκολουθοῦμε πιστὰ καὶ σταθερά, μὲ ἀκρίβεια καὶ προθυμία, διαρκῶς, ἰσοβίως.

* * *

Ἄλλὰ γιατί νὰ γίνουν τόσοι κόποι; γιατί νὰ ὑποφέρουμε ὅλα αὐτά; **γιὰ ποιόν;** Δὲν τὰ ζητάει ὁ Χριστὸς αὐτὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του, δὲν τὰ ἔχει ὁ ἴδιος ἀνάγκη· τὰ ζητάει **γιὰ μᾶς**, γιατί ἐμεῖς ἔχουμε τὴν ἀνάγκη. Σκοπὸς του εἶνε, νὰ σωθῇ ἡ ψυχὴ μας.

Καὶ τώρα στὸ εὐαγγέλιο μᾶς λέει, **τί μέγας θησαυρὸς εἶνε ἡ ψυχὴ μας**. Δὲν ὑπάρχει τίποτα ἰσάξιο μ' αὐτήν, τίποτα δὲν ἀντισταθμίζει τὴν ἀξία της. Φανταστῆτε μιὰ ζυγαριά, ἡ ὁποία κλίνει πρὸς τὸ ἕνα μέρος, γιατί ἐκεῖ ὑπάρχουν ὅλα τὰ πολύτιμα πράγματα τοῦ κόσμου τούτου· μόλις ὅμως στὸ ἄλλο μέρος βάλουμε μία ψυχὴ, τὴν ψυχὴ ὅχι ἐνὸς ἐπωνύμου καὶ διασήμου ἀνθρώπου ἀλλὰ τὴν ψυχὴ ἀκόμη καὶ τοῦ πιὸ ταπεινοῦ καὶ ἀσήμου θνητοῦ, ἀμέσως ἡ ζυγαριά κλίνει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τόση εἶνε ἡ ἀξία τῆς ψυχῆς· μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἀξία ὅλου τοῦ κόσμου! Αὐτὸ λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο· «*Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;*» (Μάρκ. 8,36-37).

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔχουμε συνείδησι τῆς ἀξίας ποὺ ἔχει αὐτὸς ὁ πολύτιμος θησαυρὸς μας, ἀπερίσκεπτα **τὸν ξεπουλάμε μὲ πολὺ φτηνὰ ἀνταλλάγματα**· γιὰ λίγη ἐφήμερη διασκέδασι, γιὰ λίγο βρώμικο χρῆμα, γιὰ λίγη μάταιη δόξα. Πόσο ἀνόητοι εἴμαστε! Ἄν ἔχῃς μιὰ λίρα, δὲν

τὴν δίνεις γιὰ νὰ πάρῃς μιὰ δεκάρα· ἂν ἔχῃς ἕνα πολύτιμο ρολόι, δὲν τὸ πουλᾷς γιὰ ἕνα πακέττο τσιγάρα· δὲν σὲ συμφέρει νὰ πουλᾷς τὸ σιτάρι ἢ τὸ καλαμπόκι ἢ τὸ βαμβάκι ἢ τὰ ἐσπεριδοειδῆ ἢ τὸ γάλα ποὺ παράγεις ἐὰν δὲν σοῦ πληρώσουν τὴν ἀξία τους· διαφορετικά, εἶνε σὰν τὰ τὰ πετᾶς στὸ ρέμα. Προσέχεις, καὶ καλὰ κάνεις, νὰ μὴ ζημιωθῇς στὰ ὑλικά· γιατί ὅμως δὲν προσέχεις, ἐξ ἴσου τοῦλάχιστον, νὰ μὴ ζημιωθῇς καὶ στὰ πνευματικά, ποὺ ἔχουν ἀσυγκρίτως μεγαλύτερη ἀξία;

Εἶνε φρικτὸ, ἀδελφοί μου· πουλάμε τὴν ἀθάνατη ψυχὴ μας **σὲ ἕνα μεγάλο ἀπατεῶνα, τὸν σατανᾶ**. Καὶ γιατί τὴν πουλάμε; γιὰ ἕνα τίποτα! Ὑπάρχουν λαοὶ στὴν Ἄφρική, στὴν Αὐστραλία, στὸ νότιο Ἀμερικὴ, ποὺ οἱ δῆθεν πολιτισμένοι τοὺς ὀνομάζουν *ὑποανάπτукτους*. Ζοῦν σὲ ἡμιάγρια κατάστασι στὴ φύσι, μέσα σὲ δάση ἢ κοντὰ σὲ ποτάμια. Ἐκεῖ βρίσκουν πολύτιμα πράγματα, διαμάντια καὶ μαργαριτάρια, ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν γνωρίζουν τὴν ἀξία τους, τὰ θεωροῦν χαλίκια. Ὀρισμένοι ὅμως Εὐρωπαῖοι ἔμποροι, ποὺ διακρίνουν ὅτι αὐτὰ εἶνε πολύτιμοι λίθοι, τὰ βάζουν στὸ μάτι καὶ κατορθώνουν νὰ τὰ πάρουν ἀπὸ τοὺς ἀγρίους. Τί κάνουν· τὰ ἀνταλλάσσουν μὲ κάτι μικροαντικείμενα, μεταλλικά ἢ γυάλινα ποὺ λάμπουν, πολύχρωμα ὑφάσματα, διάφορες γυαλιστερές χάντρες, κομπολόγια κ.λπ.. Ὅταν οἱ ἰθαγενεῖς βλέπουν τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ ἐνθουσιάζονται, τὰ ἀνταλλάσσουν χωρὶς ἄλλη σκέψι μὲ τὰ δικά τους, καὶ ἔτσι οἱ Εὐρωπαῖοι μαζεῦνουν τὰ μαργαριτάρια καὶ τὰ διαμάντια. Κάτι τέτοιο παθαίνουμε κ' ἐμεῖς· ὁ σατανᾶς ξέρει τὴν ἀξία τῆς ψυχῆς, μᾶς δελεάζει καὶ μᾶς ξεγελάει μὲ τὴν ἁμαρτία, ποὺ τὴν κάνει νὰ φαντάζη σὰν γυαλιστερὴ χάντρα.

* * *

Ἄς κατανοήσουμε, ἀδελφοί μου, πόσο μεγάλη ἀξία ἔχει ἡ ψυχὴ. Γιὰ μία ψυχὴ, τὴν ἁμαρτωλὴ Σαμαρείτιδα, ὠδοιπόρησε ὁ Θεάνθρωπος· καὶ γιὰ τὶς ψυχὰς ὄλων μας σταυρώθηκε, γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ. Εἶνε λοιπὸν ὁ μεγαλύτερος θησαυρὸς ποὺ ὑπάρχει. Γι' αὐτὸ ἂς τὸν φυλάξουμε, ἂς τὸν προστατεύσουμε.

Καὶ **ἂς φροντίσουμε** γιὰ τὴν ψυχὴ μας. Νὰ τὴν στολίσουμε μὲ τὸ φόρεμα κάθε ἀρετῆς· τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ταπεινώσεως. Καὶ τότε ὁ Κύριος θὰ μᾶς βραβεύσῃ, ὅταν θὰ ἔλθῃ πάλι στὸν κόσμον τὴν «*ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβεράν*» (μεσοουκτ.), γιατί δεῖξαμε μέριμνα γιὰ τὴν ψυχὴ μας καὶ δὲν τὴν παραδώσαμε στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ μας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**